

Niebiańska pieśń w Betlejem

„I zaraz z aniołem zjawilo się mnóstwo wojsk niebieskich, chwalaących Boga i mówiących: Chwała na wysokościach Bogu, a na ziemi pokój ludziom, w których ma upodobanie” – Łuk. 2:13-14 (NP).

Minęło dwa tysiące lat od czasu, gdy na niwach betlejemskich rozbrzmiewała pieśń radości w związku z narodzeniem się długo oczekiwanego Zbawiciela świata, pieśń wystawiania Boga przyniesiona przez aniołów na glob ziemski z wielką chwałą i uwielbieniem. Bóg – Stwórca wszechświata, bez początku i bez końca, umiłował świat, a Jego miłość to wieczność – nieskończoność. Słowa tej pieśni mówią o tym: *„Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny” – Jan 3:16.*

Przypowieść o synu marnotrawnym też mówi o tej miłości ojca do syna. Syn, który według sprawiedliwości nie miał miejsca w domu, odchodzi, ale ojciec długo patrzy za nim, a jego drżące usta zdają się mówić: Synu, wróć! Gdy syn rzeczywiście wraca, ojciec wychodzi mu na spotkanie. Nie wstydzi się witać syna, który od niego odszedł. Urządza ucztę radości. Jest to wzruszający opis, który można odnieść do stosunku Boga do Adama i rodzaju ludzkiego. To opis miłości Bożej, pojednania i przebaczenia w Chrystusie. Także w pieśni opowiedzianej Abrahamowi widzimy sprawiedliwość, miłość, mądrość i moc Bożą: *„I w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi za to, że usłuchałeś głosu mego” – 1 Mojż. 22:18.* Apostoł św. Paweł pisze o wypełnieniu tej obietnicy: *„Lecz gdy nadeszło wypełnienie czasu, zesłał Bóg Syna swego, który się narodził z niewiasty i podlegał zakonowi, aby wykupił tych, którzy byli pod zakonem, abyśmy usynowienia dostąpili” – Gal. 4:4-5.* Tak więc radość z tak podniosłego wydarzenia jest jak najbardziej uzasadniona, choć nie mamy nakazu święcenia narodzin Pana Jezusa, ale Pamiątkę Jego Świętej Ofiary złożonej za nas, dla naszego zbawienia. Sam prolog Ew. św. Jana 1:1-14 jest pieśnią o Chrystusie Panu. Aniołowie byli posłani do ubogich pasterzy, aby zwiastować Ewangelię, tę wesołą nowinę, którą później głosił Jezus i apostołowie. Fakt, że Jezus urodził się w trudnych warunkach, w ubogim miejscu, wskazuje, że jest On przyjacielem i zbawicielem wszystkich ludzi dobrej woli, wszystkich biednych dzieci, które przychodzą na świat często w bardzo niekorzystnych okolicznościach. On jest dla nich bliski, ubogacający. Wszystkich niskiego stanu zaprasza do siebie i poucza, że takich jest Królestwo Niebieskie. Samo urodzenie dziecka napełnia nas ra-

dością i uwielbieniem dla Boga. Psalmista Dawid pisze: *„Panie, Panie nasz! jakoż zacne jest imię twoje po wszystkiej ziemi! któryś wyniósł chwałę twoją nad niebiosą. Z ust niemowlątek i ssących ugruntowałeś moc twą dla nieprzyjaciół twoich” – Psalm 8:2-3 (BGd).* Często, idąc przez życie, wracamy do dzieciństwa, z którego wiele wynieśliśmy.

Bóg w swej miłości, mimo nieposłuszeństwa względem Jego nakazów, uzalił się nad swymi dziećmi. On nas – zagubionych, odkupił – uwolnił od grzechu, władzy śmierci i Szatana.

Jakże Ci dziękować będą kiedyś ci, których ból dojrzałeś, żeś im otarł łzy, że wzmocniła słabych niegdyś Twoja dłoń, zabłąkanych wiodła na ojczystą błoń.
(A. Mickiewicz)

Ludzkość szukająca odpocznienia pozna swego Stwórcę i Stworzyciela wiecznej szczęśliwości w Królestwie Pana Jezusa Chrystusa. Będzie nowa ziemia i nowe niebiosy, w których sprawiedliwość i miłość będą mieszkać. Będzie to wspaniały dom wielkiej rodziny Bożej, w którym narody, wyzwolone spod panowania grzechu i zła, będą śpiewać pieśń i oddawać chwałę Bogu. W Bożym posłaniu czytamy: *„I rzekł do nich anioł: Nie bójcie się, bo oto zwiastuję wam radość wielką, która będzie udziałem wszystkiego ludu” – Łuk. 2:10 (NP).* Ta niewysłowiona radość spełniła się po części. Prorok Izajasz pisze: *„Bo lud on, który chodzi w ciemności, ujrzy światłość wielką, a tym, którzy mieszkają w ziemi cienia śmierci, światłość świecić będzie. Rozmnożyłeś ten naród, aleś nie uczynił wielkiego wesela; wszakże weselić się będą przed tobą, jako się weselą czasu żniwa, jako się radują, którzy łupy dzielą” – Izaj. 9:2-3 (BGd).* Jest wiele pieśni, które rozweselają, ale nie dają wiecznej radości. Na naszej ziemi, w tej dolinie łez, są i łzy radości, ale więcej jest rozpacz, nieszczęść, tragedii. Potworna śmierć składa bezlitosne wizyty, zabiera nam najdroższych, a nasze domy okrywa żałobą. Musimy śpieszyć się, aby więcej miłować, tak szybko nasi bliscy odchodzą od nas i nie wracają. Czekamy na spełnienie wiecznej radości, o której przez usta proroka Izajasza mówi Bóg: *„Odkupieni, mówię, Pańscy nawrócą się, i przyjdą na Syon z śpiewaniem, a wesele wieczne będzie na głowie ich; radość i wesele otrzymają, a żałość i smutek uciecze” – Izaj. 35:10 (BGd).*

Na estradach całego świata rozbrzmiewają pieśni, ale one tylko na chwilę mogą ukoić cierpienia, których doświadcza zboliała ludzkość.

Radość i uśmiech napełnione łzami

Choć uprzedzają ciężar i ból
Szczęśliwe lata przed nami
Bóg zna każdy smutku dzień i zlicza łzy boleści
Szczęśliwy ten, który wytrwa w cierpieniu i zapewni
szczęście, które w sobie mieści.

Ileż pieśni napisano o Jezusie! Apostoł św. Paweł
napisał pieśń o Miłości Bożej. To nie tylko opis, to
hymn, pieśń, psalm o tym, co pochodzi z najgłębszych
przeżyć miłości (1 Kor. 13:1-3).

Święty Jan napisał radosną opowieść ewangeliczną o
Chrystusie Panu i zakończył ją szczególnym zdaniem: „-
Jest też jeszcze i innych wiele rzeczy, które czynił Jezus;
które gdyby miały być wszystkie z osobna spisane,
tuszę, iż i sam świat nie mógłby ogarnąć ksiąg, które
by napisane były. Amen” - Jan 21:25 (BGd).

Pieśń o Jezusie była śpiewana przez wieki przez wy-
branych pieśniarzy z narodu izraelskiego, proroków,
apostołów i lud Boży. Ona się nie kończy. I nad rzymską
areną rozbrzmiewał ten hymn o wiecznym zbawieniu,
rozlegała się ta delikatna harmonia opiewająca miłość
Ojcowską i Synowską, mówiąca o otarciu łez pod
panowaniem Jezusa Chrystusa. Tę pieśń radości znajdu-
jemy i u proroka Izajasza: „Albowiem dziecię narodziło
się nam, syn jest nam dany i spocznie władza na jego
ramieniu, i nazwą go: Cudowny Doradca, Bóg Mocny,
Ojciec Odwieczny, Książę Pokoju. Potężna będzie
władza i pokój bez końca na tronie Dawida i w jego
królestwie, gdyż utrwali ją i oprze na prawie i
sprawiedliwości, odtąd aż na wieki. Dokona tego żarli-
wość Pana Zastępów” - Izaj. 9:5-6 (NP).

„**Panowanie na ramieniu Jego**”, jak podaje Biblia
Gdańska, oznacza, że Chrystus Pan otrzymał od Boga
Ojca najwyższe odznaczenie - oznakę sprawowania
władzy. Apostoł Paweł pisał o tej władzy:
„(Moc) której (Bóg) dokazał w Chrystusie, gdy go
wzbudził od umarłych i posadził na prawicy swojej na
niebiesiach, wysoko nad wszystkie księstwa i zwierzch-
ności, i mocy, i państwa, i nad wszelkie imię, które się
mianuje, nie tylko w tym wieku, ale i w przyszłym” -
Efez. 1:20-21 (BGd).

„**Dziwny**” - **zadziwiający**. Prorok Izajasz tak o tym
mówi: „Oto się szczęśliwie powiedzie słudze memu. Wy-
wyższony i podniesiony i bardzo uwielbiony będzie.
Jako wiele ich zdumieją się nad nim, że przemierzyła jest
nad innych ludzi osoba jego, a kształt jego nad synów
ludzkich. Tak zasię pokropi wiele narodów, i królowie
przed nim zatulą usta swe, przeto, że czego im nie
powiadano, to oglądają, a to, o czym nie słyszeli, wy-
rozumieją” - Izaj. 52:13-15 (BGd).

„**Radny**” - **cudowny doradca**. Dawid jako król miał
doradców. Mężowie stanu, politycy są doradcami. Pomi-
mo wysoko rozwiniętej techniki i medycyny ludzkość
nie może uwolnić się od chorób i śmierci. Chrystus Pan

wszystkiemu zaradzi, rozwiąże problemy głodu, wojen,
kataklizmów, które nękają ludzkość.

„**Bóg Mocny**” oznacza, że Jezus Chrystus reprezentuje
najwyższą władzę Boga, jak sam mówi: „Dana mi jest
wszelka moc na niebie i na ziemi” - Mat. 28:18
(BGd). „I mam klucze piekła i śmierci” - Obj. 1:18
(BGd).

„**Ojciec wieczności**” - Adam był ojcem ludzkości, ale
przez nieposłuszeństwo wobec rozkazań Bożego
przyniósł śmierć. Chrystus Pan będzie ojcem wieczności,
da wszystkim stworzeniu życie wieczne. Ludzkość
pozna swego ojca wieczności.

„**Książę pokoju**” - Biblia podaje cztery tytuły określa-
jące przymioty Emanuela („Bóg z nami”): Przedziwny
Doradca, Bóg Mocny, Odwieczny Ojciec, Książę Pokoju.
Określają one Mesjasza, Jego rządy i Królestwo. Będzie
ono powszechne, trwałe wieczne, rządzone według
prawa i sprawiedliwości z miłością i pokojem. Te atrybu-
ty nie przysługują żadnemu ziemskiemu królowi, a je-
dyńie Mesjaszowi. Jego mądrość idzie w parze z Boską
wszechmocą i pokojowym usposobieniem. Ijob
mówi: „Gdy on sprawi pokój, któż go wzruszy?” - Ijob.
34:29 (BGd). Mężowie stanu nie potrafią zaofiaraować tr-
wałego pokoju wszystkim narodom.

Dawid w medytacyjnym uniesieniu mówi: „Przywróć
nas, o Boże zbawienia naszego; a uczynj wstręt gniewowi
swemu przeciwko nam. Izali na wieki gniewać się
będziesz na nas? A rozciągniesz gniew twój od rodzaju
do rodzaju? Izali ty obróciwszy się, nie ożywisz nas, tak,
aby się lud twój rozradował w tobie? Panie! okaż nam
miłosierdzie twoje, a daj nam zbawienie swoje. Ale
posłucham, co rzecze Bóg, on Pan mocny; zaiste mówi
pokój do ludu swego, i do świętych swoich, byle się jed-
no zaś do głupstwa nie wracali. Zaisteć bliskie jest
zbawienie jego tym, którzy się go boją; a przebywać
będzie chwała jego w ziemi naszej. Miłosierdzie i praw-
da spotkają się z sobą; sprawiedliwość i pokój pocałują
się. Prawda z ziemi wyrośnie, a sprawiedliwość z nieba
wyjrzy” - Psalm 85:5-12 (BGd).

Spracowane narody stawiają sobie wiele pytań. Czy
nadejdą lepsze i szczęśliwe czasy, w których miłość i
pokój prowadziłyby rząd w sercach ludzi dobrej woli?
Dziś podziwia się wkład pracy władców tej ziemi, ONZ i
innych organizacji w celu zażegnania narastającego nie-
bezpieczeństwa, zapewnienia pokoju światu czy też po-
jednania zwaśnionych narodów. Ileż w historii świata
było traktatów pokojowych! Ale czy któryś z nich dał
pokój na zawsze? Większość niosła w sobie groźbę
nowej burzy wojennej.

W modlitwie prosimy o Królestwo Boże, o to, by
uczyniło koniec wszystkiemu złemu, a samo stało na
wieki wieczne. W tym Królestwie Chrystus Pan us-
tanowi wieczny pokój, ziemia będzie napełniona chwałą

Pańską jak morze wodami. „*Tak sprawiedliwy zakwitnie za dni jego, a będzie obfitość pokoju, dokąd miesiąca staje. Będzie panował od morza aż do morza, i od rzeki aż do kończyn ziemi. Przed nim padać będą mieszkający na pustyniach, a nieprzyjaciele jego proch lizać będą. Królowie od morza i z wysp dary mu przyniosą; królowie Sebejscy i Sabejscy upominki oddadzą. I będą mu się kłaniać wszyscy królowie; wszystkie narody służyć mu będą*” - Psalm 72:7-11 (BGd). „*A ku rozmnożeniu tego państwa i pokoju, któremu końca nie będzie, usiądzie na stolicy Dawidowej, i na królestwie jego, aż je postanowi i utwierdzi w sądzie i w sprawiedliwości, odtąd aż na wieki. Uczyni to zawistna miłość Pana zastępów*” - Izaj. 9:7 (BGd).

Spełni się to, co zapowiadał ten wspaniały hymn ogłaszający na niwach betlejemskich wielką radość: „*Chwała na wysokościach Bogu, a na ziemi pokój, w ludziach dobre upodobanie*”. Będąc na górze Patmos apostoł św. Jan widział i słyszał pieśń zbawienia i pieśń chwały: „*Chwała Bogu i Barankowi*”, która nappełni całą ziemię. „*I widziałem, i słyszałem głos wielu Aniołów około onej stolicy, i onych zwierząt i onych starców; a była liczba ich tysiąckroć sto tysięcy i dzieścięćkroć sto tysięcy, mówiących głosem wielkim: Godzien jest ten Baranek zabity, wziąć moc i bogactwo, i mądrość, i siłę, i cześć, i chwałę, i błogosławieństwo. A wszelkie stworzenie, które jest na niebie i na ziemi, i pod ziemią i w morzu, i wszystko, co w nich jest, słyszałem mówiące: Siedzącemu na stolicy i Barankowi bło-*

gosławieństwo i cześć, i chwała, i siła na wieki wieków” - Obj. 5:11-13 (BGd).

Drodzy w Chrystusie! Śpiewajmy tę odwieczną pieśń wiecznego zbawienia, pieśń o tej wielkiej łasce, o tym szczęściu, którym obdarza nas Bóg, Stwórca wszechświata, o wielkim dziele miłości w Chrystusie. Śpiewajmy tę wdzięczną pieśń słowem mówionym, pisanim, miłością, uczynkiem i prawdą. Oddajmy chwałę Bogu!

Postępujmy pieśni tej małej ptaszyny ukrytej wśród ciernistych krzewów. Gdy kolce naszego życia doskwierają nam, tym więcej śpiewajmy swemu Panu. Śpiewaj swemu Panu, albowiem dobrze ci uczynił, nie czekaj, aż zbiorą się tłumy, nie zwlekaj wśród zadumy, gdy wszyscy zaczną śpiewać z rana. Lecz ty bądź słowikiem, śpiewaj, gdy dzień mija i z rana przebij gęste chmury i mrok ponury. To najlepsza Boża rada.

Umiłowani! „*Aby doświadczenie wiary waszej daleko droższe niż złoto, które ginie, którego jednak przez ogień doświadczą, znalezione było wam ku chwale i ku czci, i ku sławie w objawienie Jezusa Chrystusa, którego nie widziawszy, miłujecie, którego teraz nie widząc, wszakże weń wierząc, weselicie się radością niewymowną i chwalebłą, odnosząc koniec wiary waszej: zbawienie dusz*” - 1 Piotra 1:7-9 (BGd).

Kubic Stefan
R-
„Straż”